

Sverige. Obamas fødselsattest er falsk, global opvarmning er en myte, og islam har for længe erklæret Vesten krig. Den nye svenske ugeavis Dispatch International, der har den danske islamkritiker Lars Hedegaard som medredaktør, lover at bringe de nyheder, de »politiske korrekte« medier nægter at røre.

Ridser i trolchspejlet

AF SØREN K. VILLEMØES

I august sidste år kunne svenske Afonbladet bringe en historie om en vred kvindelig brandmand fra Eskilstuna. Caroline Ek, som hun hed, var sur på skuespilleren Ulf Brunnberg, der i et interview kort forinden havde kritiseret de svenske feministler for at indføre for meget ligestilling i klassiske mandtjänst. Denne ligestilling havde blandt andet medført, at flere kommuner i 2008 sønkede de fysiske krav for at blive brandmand. »De kan jo for fanden ikke engang bære en brandslange,« lod det fra skuespilleren om de kvindelige brandmænd.

I Afonbladets artikel blev Ek citeret for at kalde Brunnberg en »mandsgris« og hans fordomme for »gammeldags« og »latterlige«. Det var bare et problem. Brandkvinden Ek var faktisk enig med Brunnberg. Der kunne man bare ikke læse i artiklen. Tværtimod.

Det var den højreorienterede svenske ugeavis Dispatch International, der kunne afløse fordrøjningerne i Afonbladet i et interview med Ek, der nu var vred på svenske journalister frem for på mandshandsvister. Det er netop historier som denne, der er avisens hjerteblod. Historier, der gerne skulle afløse en politisk agenda blandt svenske journalister og bringe dem på og ufortryndede sandhed til læseren.

Det er den danske, mordtruede islamkritiker Lars Hedegaard og den svenske journalist Ingrid Carlqvist, der er både initiativtagere og chefredaktører på Dispatch International, der startede som en betalingsavis på nettet i august. Her er artikler blevet bragt på henholdsvis svensk, dansk og engelsk. Siden januar er avisens øgede udkommet ugentligt på tryk – dog kun på svensk.

Ifølge avisens opfattelse er de svenske medier ensidige og negligerer at skrive tilstrækkeligt kritisk om indvandring og islam.

Men hvad er Dispatch International selv for en avis? Er det et tilrængt frisk pust i et ellers konsensuspræget svensk mediebtellve? Eller er det snarere et radikalt, multikulturelt spejl, der i opposition til de etablerede akkulturerer sig med al, der tilfældigvis ikke er velanset?

Og hvor meget fylder modstanden om islam egentligt i avisens verdensbillede?

Problemmagern

»Den primære grund til at lancere Dispatch International er at gå imod den politiske korrekthed i de svenske medier, fortæller den 52-årige chefredaktør Ingrid Carlqvist i telefonen fra Malmo.

»Jeg tror ikke, at du kan forestille dig, hvordan

det er her i Sverige. I har også politisk korrekthed i Danmark, men det er slet ikke i samme grad. I Sverige stræber alle efter konsensus. Nogen har på et eller andet tidspunkt besluttet, hvad der er rigtigt og usigt, og hvis du går imod det, så er du færdig – uanset hvor meget data og hvor mange undersøgelser der bakker dig op.«

For Carlqvist er det en gammel drøm at køre sin egen avis. »Da jeg arbejdede som freelancejournalist, var der aldrig nogen aviser, der ønskede at bringe de ting, jeg gerne ville skrive om. Jeg har altid været en problemmager,« siger hun og fortæller, hvordan hun i 1990'erne arbejdede for Malmo-avisen *Kvällsposten* og skrev en række kritiske artikler om seksforbrydere. Hun satte spørgsmålstegn ved de dominerende antagelser om omfanget af incest og hævede, at det var begået flere steder deciderede justitsmynd. Det skabte stor modstand fra hendes kolleger, fortæller hun i dag.

Det endelige brud med det resterende journalistkorps kom dog i 2011, da hun trak sig i protest fra den svenske ytringsfrihedsorganisation *Publicistklubben*. Det skete som reaktion på, at foreningens formand, Per Swensson, havde aflyst et arrangement med den konservative danske debattør Mikael Jalving, der skulle diskutere sin bog *Absolut Sverige*. Begrundelsen for aflysningen var, at Jalving havde sagt ja til at deltage i et andet arrangement hos det stærkt højreorienterede parti *Nationaldemokraterna*.

»Jeg sagde til Swensson, at han måtte være gået fra forstanden. Jalving måtte da tale med hvem, han vil,« siger hun. Men det var de ikke enige om, og Carlqvist smækkede døren med et brag.

Det danske Trykkefrihedsselskabet, hvor Lars Hedegaard er formand, fik i den anledning brev på Carlqvist. Og på Hedegaards opfordring besluttede hun sig kort efter for at oprette et svensk Trykkefrihedsselskabet med tilknyttet avis.

»Vore fjender«

Avisen har indtil videre over 1000 abonnenter, hovedsageligt i Sverige. De fleste af dem får avisen i fysisk form. Flere af deres svenske freelanceskribenter skriver under pseudonym, da de ifølge Carlqvist vil risikere at miste arbejde, hvis deres navn kom frem.

Artiklerne drejer sig fortrinsvis om indvandring med flere reportager fra små byer i Sverige med spirende modvilje mod asylansøgere. Kritik af den svenske ligestillingspolitik er også et tilbagevendende emne, ligesom en generel positiv dækning af Israel og en tilsvarende kritisk dækning af præsident Obama.

Og så er der islam.

Det er ikke uden grund, at avisen bliver beskrevet i de svenske medier som »islamfjendtlig».

Da den blev lanceret i sommer, var deres første store kampagne en artikelserie om den svenske kommune Botkyrka, der ville tillade en lokal moské at kalde til bøn. En tendens, de advarede om, ville sprede sig til hele Sverige. Artikelserien blev fulgt op af en underskriftindsamlng med bønkalder, der fik over 3000 medunderskrivere.

Lars Hedegaard har været en flitridt bidrager til islamkritiske indlæg. Han har indtil videre forfattet cirka 30 artikler og ledere, der overvejende omhandler islam. I en leder fortæller han, hvad avisens generelle syn på islam er:

»Vi betragter islam som den farligste udfordring, der har ramt Norden og Vesten i det hele taget, siden det lykkedes demokraterne at slå nazismen og tvinge den tredje store totalitære ideologi, kommunismen, i defensiven.«

Det er et budskab, der går igen: Islam sammenlignes med nazismen, og den muslimske tilstedeværelse i Danmark og Sverige er en form for »besættelse«. I en tale af Hedegaard med titlen »Den anden besættelse«, der blev bragt i anledning af 11. september, kunne man læse følgende:

»Vi ved, at den, der opfandt krigsherren Muhammed, er den bedst begavede militærstrateg, verden har kendt, og at han lang overgår tankere som Sun Tsu og Clausewitz. Den islamiske måde at føre krig på er mere flegrenet, alomfattende og uigenkaldeligt mere sofistikeret end noget, der er udtænkt af de militæretatikere, der sædvanligvis bliver studeret ved vore militærakademier.«

»Åbenlyst vold er blot ét af instrumenterne, og hvis det er nødvendigt eller hensigtsmæssigt, kan den islamiske krig føres med ikke-voldelige metoder. Alligevel kan resultaterne være lige så afgørende og uigenkaldelige som dem, der blev opnået ved Stalingrad eller i Normandiet,« skriver han. Om dem, han kalder »vore fjender«, lyder følgende vurdering:

»Vores afgørende strategiske fordel er, at vi har sandheden på vores side, hvorimod vore modstandere er mestre i at lyve og bedrage, sådan som den islamiske taqiyya-doktrin foreskriver.«

Anklager om racisme

Islam fylder meget i avisens dækning. Det gør danske skribenter også. Kim Møller, der er indehaver af den nationalkonservative blog Uriasposten, har skrevet for avisen. Det har filolog og debattør David Gress, klimaskeptiker Ole Humlum, samt DF'erne Henrik Ræder Clausen og Mogens Camre også.

Den mest kontroversielle dansker har dog været professor emeritus i udviklingspsykologi Helmut Nyborg. I efteråret fik han bragt en

kronik om »indvandring fra lavt IQ-lande« med titlen »Vestlige lande dummere dag for dag«. Det fik den svenske journalist Niklas Orrenius til i Expressen at beskyldte Dispatch International for racisme. Han fandt det problematisk, at det indvandringskritiske rigsdagsparti Sverigedemokraterna havde delt avisen med Nyborgs artikel ud gratis til alle deres medlemmer.

»Jeg kender folk i partiet, der var chokerede over, at ledden sendte dem denne avis,« siger han. Selvom Nyborg også har skrevet debatindlæg i flere danske aviser, mener Orrenius, at det her er anderledes.

»Forskellen er, at redaktøren på avisen er enig med Nyborg. Det synes jeg, gør en stor forskel.«

Carlqvist er uenig. Hun påpeger, at Nyborg-artiklen slet ikke var i den trykte udgave. Og angående racismeanklagen: »Det er ikke racisme. Racisme er at sige, at fordi du er sort, er du en ringere person. Det er ikke racistisk at sige, at asiater scorer bedre i IQ-test end afrikanere. Det er bare sandheden. Racisme er at antage, at fordi du er sort, så har du en lav IQ. For det kan man aldrig vide. Variationen inden for gruppen er for stor,« lyder hendes forklaring.

Niklas Orrenius, der selv har skrevet talrige artikler om indvandring og islam for blandt andet avisen *Sydsvenskan* samt en bog om Sverigedemokraterna, er tilbageholdende med at se avisen som en reaktion på den politiske korrekthed i de svenske medier. Anklager om politisk korrekthed er at »stjane den anti-islamiske agenda,« som han siger. Det udvisker de forskelle, der faktisk er i pressen.

»I sidste uge i Sveriges største tv-program havde de en historie om imamer i svenske moskeer, der sagde, at det var okay at slå kvinder. Jeg kender flere folk, der skriver om disse emner i svenske medier. Men hvis du ikke kan lide muslimer, så vil du altid have mere. Avisen er bestemt en modreaktion, men det er ikke en fornuftig en. Den er baseret på xenofobi og generalisering af muslimer,« lyder hans vurdering.

Orrenius medgiver dog, at der har været en problematisk tendens i den svenske presse i forhold til bestemte emner, især i dækningen af Sverigedemokraterna.

»Noget af det gode ved pressen i Danmark, og som jeg tror, at journalister i Sverige godt kunne lære af, er, at I ikke er så bange for, hvordan folk reagerer på historierne. I smider bare tingene på bordet. Den attitude har måske manglet lidt i Sverige. Jeg kan huske, at et større svensk dagblad nogle år siden erklærede, at de ikke ville dække Sverigedemokraterna, da de mente, det kunne styrke partiet. Den slags ting skræmmer

mig. Det er ikke journalistik. Det er politik,« siger han og peger på, at flere medlemmer af Sverigedemokraterna har mistet deres arbejde på grund af partimedlemskab, og at svenske medier ikke i tilstrækkelig grad har dækket de overflod, der er blevet begået mod sverigedemokrater.

»Men jeg tror, at det er ved at do ud. Det var et reelt problem for fem år siden, men det har ændret sig,« siger han og peger på, at de svenske aviser i højere grad skriver om indvandring, protester i små byer med ankomne asylsøgere og om det stigende antal somalier, man forventer vil komme til landet i år.

»Mysteriet om Obama«

Dispatch International indeholder artikler, der ikke har sandheden men snarere oppositionsrollen som førstorientiert. Klimaskriptorer Ole Humlumns påstår således i en artikel, der er baseret på en meget spidsvinklet læsning af statistikkerne, at Jordens temperatur ikke er steget de sidste 10-15 år.

Men det mest inkriminerende eksempel står avisens USA-korrespondent, den konservative skribent Diana West for. I august skrev hun en artikel i avisen, *Mysteriet Barack Obama*, hvor hun kaldte stillheden om Obamas fødselsattest »orwellsk« og henviste til flere »undersøgelser«, der konkluderede, at Obamas fødselsattest var falsk. Hun hævdede desuden, at Obamas kampagne havde brugt millioner på at tilbageholde vigtige dokumenter.

Det er en historie, der intet har på sig. Det er tale om en selvbetalt konspirationsteori, der har floreret blandt republikanske græsrodder, men påstandene kan let tilbageføres. Det er måske en god grund til, at denne historie ikke er blevet dækket i mainstream-pressen. Så hvorfor dog bringe den her?

»Diana West er en meget god journalist, og jeg stoler på, at hun ikke ville skrive sådan en historie, hvis den ikke var sand. Hun har dækket Washington i mange år, og er velrespekteret. Mange respekterer hende dog ikke, fordi hun er lidt til Obama,« forklarer Ingrid Carlqvist og tilføjer, at Obama kun har fået god presse i svenske medier.

Men har I så ikke prioriteret oppositionen til det etablerede højere end søgen efter sandhed?

»Jeg tror, at det er farligt, hvis alle tænker det samme. Så holder folk op med at tænke og nøjes med at føle. Oppositionen er ikke nødvendigvis altid sand, men man skal altid dække den anden side af historien, hvis man vil være oplyst. Sandhed er aldrig bare én ting,« siger hun.

FORSAT FRA FORSIDEN

Nuancer af brunt

Han vender sig mod Øyvind Strømme. Nu begynder slagudvekslingen.

»Han en fascist være demokrat? Ja, det kan han vel godt. Men hvad så, når et parti håber på at få flertal, hvor man gennem demokratiske beslutninger kan undertrykke minoriteter? Det er det, vi hører fra Sverigedemokraterna. Nyfascismen truer altså ikke selve det parlamentariske system, men grundforstillingen om alles lighed« i det liberale demokrati.«

Arnstad griber også termen »fantasisverden«, som Øyvind Strømme i sin introduktion anvendte om højrextrem hjemmesider.

»Fantasisverden? Tag til Ungarn, hvor det åbenlyst fascistiske Jobbik vinder frem – der udspiller denne fantasisverden sig lige for øjnene af os.«

Arnstad retter også kritik mod Strømmens skeln mellem parlamentarisk rodfæstede partier og de ekstreme bevægelser.

»De lever i symbiose med hinanden. Nu – og dengang. Det er en gennemkomne proces i de ekstreme bevægelser, at der opstår en splittelse mellem de radikale elementer og de mere moderate, når bevægelsen opnår en vis succes. For fremgangen opnås jo gennem normalisering, men så vrænges de radikale elementer ad de tilpasningsvenlige og råber op om, at idealerne svigtes. Men de vil fortsat befugte hinanden. Der er grund til at lytte godt efter, når Sverigedemokraterna gang på gang svæger, at de ikke er fascistler.«

Arnstad nævner et eksempel fra denne vinter i Sverige, hvor et af Sverigedemokraternas medlemmer af Riksdagen på en mobiltalogsætte stod med et jernør i hånden og truede en mand af arabiske herkomst.

»De dele af bevægelsen, som står for normaliseringsprocessen, siger: Vi tager bestemt afstand fra vold. Imens kan de radikale elementer gennebanke en journalist her, en venstreorienteret her. Men på denne mobiltalogsætte så vi Sverigedemokraternas sande holdning. Det var den samme normaliseringsproces. Adolf Hitler indså var nødvendig. Det var derfor, han gennemførte De Lange Knives Nat.«

Det var bølgen af likvideringer, som på Hitlers ordre blev iværksat i dagene omkring 1. juli 1934, da han ønskede at udrydde revolutionære elementer i den nazistiske SA-bevægelse for at berolige konservative kredse og den tyske militærledelse. Gardell giver ordet til Strømme. Han griber tilbage til Arnstads henvisning til Ungarn og Jobbik.

»Jobbik har jo ikke magt. Det er skræmmende at se dem føre sig frem på gaderne, ligesom det er skræmmende at se Gyldent Daggry føre sig frem i Grækenland. Det er skræmmende overhovedet at se bevægelser, som anvender politisk vold. Men det er forkert at tale om, at disse partier har reel magt. De når jo højst op på 10-14 procent af stemmerne, for det falder sammen. Og det er altså de mest succesrige eksempler, vi her taler om. Vi har en tendens til at glemme, at fascismen og højreextremismen efter Anden Verdenskrig har været en dundrende fiasco i parlamentarisk sammenhæng.«

Hvad er forklaringen på det? spørger Mattias Gardell. Strømme svarer:

»Hele det politiske system i Europa er blevet gennemlittet, og den demokratiske arv er langt mere grundfæstet nu end i 1930'erne.«

Jernrøsmennesker

Ordstyrer Gardell åbner for spørgsmålet fra salen. Første tilhøvet ved mikrofonen, en ung mand, spørger Henrik Arnstad om det demokratiske i, at de øvrige partier i Riksdagen har isoleret og skvet Sverigedemokraterna.

»Jeg mener, de øvrige partier har optrådt helt rigtigt. De har gjort ret i ikke at tage debatten,« som der ellers lyder mange opfordringer til. Ellers kommer man til at overtage Sverigedemokraternas problemformulering, og man kommer til at debattere på deres præmisser.«

Næste spørger fortsætter i dette spor. Han spørger Strømme: Ingen indflyds? Hvad så med Dansk Folkeparti og Fremskrittspartiet? Her er der da tale om decideret politisk magt.

»Øyvind Strømme: »Fremskrittspartiet er ikke et højreideologisk parti. Det er enkelte politikere, som gennem årene har udtrykt sig racistisk, men der er ikke tale om en ekskluderende nationalism, som vi ser det hos Sverigedemokraterna. I modsætning til Fremskrittspartiet og Dansk Folkeparti, der udspand af protestpartier, har Sverigedemokraterna jo rødder i højrextrem bevægelse.«

Øyvind Strømme skæver til Henrik Arnstad: »Men det er også at drive fascistbebregbet alt for vidt at bruge det om Sverigedemokraterna. Det er mange mennesker, som absolut ikke kan betegnes som højreideolog, der stemmer på Sverigedemokraterna. De synes måske, at indvandringen

er gået for vidt. Og så ser de sig omkring: Hvem skal man stemme på? Jeg tror, det er vigtigt ikke bare at affærdige eller banalisere Sverigedemokraternas program. Jeg finder selv, at Sverigedemokraternas program og Fremskrittspartiets program er utidsvarende og bagudsstræbende. Jeg tager afstand fra det. Men ikke fordi de er fascistler, for det er de ikke – men fordi det ville være en utroligt dum og odelæggende politik.«

Henrik Arnstad replicerer: »Det ligger ligefor at betragte Fremskrittspartiet som et fascistisk parti, som har gennemgået en normaliseringsproces. Jernrøsmennesket er gledet i baggrunden, og partileder Siv Jensen fremstår moderat og seriøs.«

Henrik Arnstad slår ud med armene: »Og hvis Fremskrittspartiet er et neofascistisk parti, er det faktisk verdens største proportionalt set.«

Øyvind Strømme sænker hovedet og siger med dyb stemme: »Når Siv Jensen ikke fremstår som noget jernrøsmenneske, så er det nok, fordi hun ikke ER et jernrøsmenneske. Fremskrittspartiet er et borgertilg og relativt liberalt protestparti. Og når de højreideologiske kræfter står så svagt i Norge, så skyldes det efter min mening netop, at vi har haft Fremskrittspartiet. De har opslugt de højreideologiske stemmer i mangel på alternativer, og på den måde har partiet blokeret for fremvæksten af højreideologiske partier. Det er helt tosset at betegne Fremskrittspartiet som fascistisk. Det er altså vigtigt at anvende de rette definitioner. Ellers kan vi ikke finde den rette medicin mod de virkelig farlige kræfter. Ellers kan vi ikke finde modtræk.«

Henrik Arnstad tager over: »Modtræk? Se på Danmark, hvor Dansk Folkeparti som et fascistisk influeret parti har haft stor indflydelse gennem 2000-tallet. De har måske ikke siddet i regering, men det er lykkedes dem at dreje hele den offentlige samtale i Danmark ind på truslen udefra. Det er klassisk fascistisk tankegods. De definerer måske ikke den europaiske arv som anskits længere, men så retter de skytset mod det kulturelt fremmede.«

Fascistisk fremskridtstro

Henrik Arnstad kaster sig ud i en beskrivelse af den næringsrige kompostbunke, hvor højrextremisme bevægelse kan vokse frem – nemlig i den nedre middelklasse, hvis frustrationer ifølge Arnstad udløser rasende opmad mod eliten og nedad mod svage grupper som indvandrere.

»Dette får en mand omkring de 30 til at udløse afstens ene-

ste latterudbrud, da han lystigt præsenterer sig i mikrofonen:

»Hej, jeg tilhører den nedre middelklasse.«

Han ønsker at høre, om den økonomiske krise kan styrke højreideologiske partier.

Henrik Arnstad forklarer, at det netop er derfor, han har kaldt sin bog *Abskade fascism*: »Optimismen har forladt den vestlige verden. Ingen af de etablerede ideologier vover at udtrykke håb og optimisme. Se bare her i Sverige, hvor Socialdemokratiet dyrker en massiv nostalgji.«

Arnstad nævner dokumentarfilmen om Olof Palme og dens rivende popularitet i de svenske biografier denne vinter som et udtryk for denne nostalgji.

»Hverken socialdemokrater, konservative eller liberale fremlægger fremadrettede, positive tanker. Derfor er det vigtigt, at vi forstår det optimistiske element hos for eksempel Sverigedemokraterna. De er faktisk den eneste politiske bevægelse med en reel fremskridtstro. Og her kommer den fascistiske ideologi ind i billedet: Det skal nok give jer Sverige tilbage, vi skal nok ordne de der muslimer og alle de feministler.«

Ordstyrer Gardell giver tegn til afslutning. Øyvind Strømme advarer mod at oversæde de højrextrem grupper. Til gengæld er han forrøstningsfuld, når det gælder højreideologiske bevægelseres muligheder i et robust europaisk vælgerskorps.

»Ja, en økonomisk krise kan drive radikale elementer sammen. Men der er intet, der tyder på, at højreideologiske partier for alvor kan opnå politisk magt. Når Mosleys fascistler havde så ringe tilslutning i 1930'ernes Storbritannien, skyldtes det ikke mindst, at det britiske samfund havde en meget dybere og længere demokratisk tradition end for eksempel Tyskland og Italien. Og i dag er det demokratisk fundament styrket gennem mange årtier i de fleste lande – derfor er det også i et land som Ungarn med en svagere demokratisk tradition, at Jobbik kan opnå succes. Men altså en begrænset succes. Jeg tror, at vi sagtens kan se højreideologiske partier vinde frem i de kommende år, men der findes et mætningspunkt, et godt stykke under de 20 procent af stemmerne, hvor det enten kommer til splittelse eller normalisering.«

Henrik Arnstad får afstens sidste ord. Han nærer ikke samme tiltro til Europas vælgere.

»Jeg tror, at fascismen har meget at tilbyde mennesker i vor tid. Vi går mod en periode, hvor neofascistler vil vinde frem i hele Europa.«